

en anden Charakter end egentlige Urefor- nærmelser. Da det imidlertid dog maa erkendes, at de ialtfald ere beslagtede med disse, og da der ikke ellers i Straffeloven vilde kunne findes noget passende Sted at omhandle deslige Krænkelser af Privatlivets Fred, har man anseet det rettest at optage Bestemmelsen desangaaende i nærværende Kapitel.

Rignende Betragtninger gjøre sig gjældende med Hensyn til Udkastets § 218. Man har meent, at som Privatlivet overhovedet har Krav paa Beskyttelse imod krænkende Indgrib i samme, saaledes gjælder det i end høiere Grad, at der er Anledning til at værne om Huusfreden, og der har i Kommissionen ikke været deelte Mening om, at der endog burde kunne anvendes Straf af simpelt Fængsel indenfor en vis Grændse (3 Maaned) for voldsomme Brud paa Huusfreden derved, at Nogen uberettiget, imod Vedkommendes Forbud, trænger sig ind i hans Bolig eller vægrer sig ved paa Opfordring at forlade samme, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor Huusfreden brydes af flere Personer i Forening efter forudgaaet Sammenrotelse. Derimod har man havt nogen Tvivl, om Bestemmelsen desangaaende rigtigst maatte være at sætte i nærværende Kapitel, eller i Kapitlet om Vold paa fremmed Eiendom — hvormed Krænkelsen af Huusfreden vel ikke sjældent vil være forbunden — eller maatte snarere i Kapitlet om Krænkelse af den personlige Frihed, forsaavidt den, der trænger sig ind i eller vægrer sig ved at forlade en Andens Bolig, i en vis Henseende kan siges at tvinge ham til at taale Noget, jfr. Udkastets § 207. Man er imidlertid bleven staaende ved den Betragtning, at det væsentligste Moment i Huusfredens Krænkelse dog turde være en Krænkelse af den Paagjældendes Personlighed eller Ere i videre Forstand, altsaa det Fornærmelige i Gjærningen, og man har derfor bestemt sig for at optage Paragraphen i Kapitlet om Urefornærmelser.

Af de 2 tilbagestaaende Paragrapher i dette Kapitel. Udkastets §§ 216 og 219, hvortil der ikke findes tilsvarende Bestemmelser i Loven af 1851, angaaer den første den saakaldte Retorsion, den sidste Paataalen af Urefornærmelser. Med Hensyn til den første, hvortil der

haves et Analogon i den iøvrigt noget dunkle Forskrift i D. L. s. 6—21—6 ligesom i flere fremmede Straffelove, skal man bemærke, at den omfatter saavel den egentlige Retorsion, eller den blotte Tilbagevisning af en Fornærmelse (ved at erklære Sigtelsen for Løgn eller deslige), som den uegentlige Retorsion, der bestaaer deri, at den Fornærmede gjengjælder Fornærmelsen med andre Fornærmelser. Begge Tilfælde omfattes formeentlig af de valgte Udtryk: „naar Fornærmelsen tilbagegives Fornærmere“, men det er iøvrigt en Selvfølge, at der med Hensyn til Ansvarer er en ikke uvæsentlig Forskjel imellem disse Tilfælde. Hvor egentlig Retorsion finder Sted, maae Grundsatningerne om Nødværge eller Selvforsvar føre til Straffrihed; den uegentlige Retorsion har derimod en vis Righed med Slagsmaals tilfælde, og det synes derfor naturligt, for dens Vedkommende, at lade Analogien af den i Udkastets § 203 for saadanne Tilfælde givne Regel om Strafsansvarets Formindbættelse, eller efter Omstændighederne dets Bortfalden, komme til Anvendelse. Derfor er § 216, der som sagt omfatter begge Arter af Retorsion, uden at det dog er anseet for hensigtsmæssigt i Straffeloven at opstille nogen skarp Begrebsdistinction i den Henseende, affattet derhen, at Domstolene i det omhandlede Tilfælde kunne nedlægge Straffen for den ene eller begge Parter eller efter Omstændighederne endog lade den aldeles bortfalde, ligeledes for den ene eller for begge Parter. — Hvad Udkastets § 219 angaaer, turde den i sammes første Punktum indeholdte, med den nugjældende Ret stemmende, Regel; at Urefornærmelser kun ere Gjenstand for privat Forsøgning, ikke behøve nogen videre Motivering. Bestemmelsen i Paragraphens 2det Punktum, der indrømmer den nærmeste Slægt Ret til at paataale Fornærmelser imod en Afsdød, er derimod; om den end maatte være til en vis Grad hjemlet ved den stedfundne Praxis, ialtfald forsaavidt ny, som der ikke findes noget Tilsvarende i den positive danske Ret. Den retsfærdiggjøres imidlertid formeentlig deels ved Hensynet til den hos de Efterlevende saa naturlige Pietetsfølelse for deres nærstaaende Afsdøde, deels ved Hensynet til den ikke mindre naturlige Betydning, som Tanken